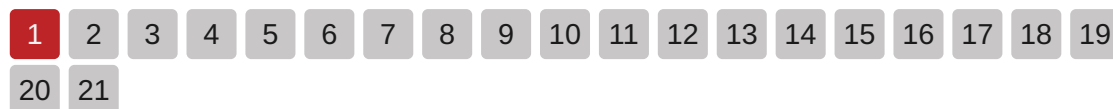

SUDIJE

ПОГЛАВЉЕ 1

A po smrti Isusovoj upitaše sinovi Izrailjevi Gospoda govoreći: Ko će izmedju nas ići prvi na Hananeje da se bije s njima?

² I Gospod reče: Juda neka ide; eto dao sam mu zemlju u ruke.

³ A Juda reče Simeunu bratu svom: Hajde sa mnom na moj deo da se bijemo s Hananejima; pak ću i ja ići s tobom na tvoj deo. I podje Simeun s njim.

⁴ I izidje Juda; i dade im Gospod Hananeje i Ferezeje u ruke, i pobiše ih u Vezeku deset hiljada ljudi.

⁵ Jer nadjoše Adoni-Vezeka u Vezeku, i udariše na nj, i pobiše Hananeje i Ferezeje.

⁶ I pobeže Adoni-Vezek, a oni ga poteraše i uhvativši ga odsekoše mu palce u ruku i u nogu.

⁷ Tada reče Adoni-Vezek: Sedamdeset careva odsečenih palaca u ruku i u nogu kupiše šta beše pod mojim stolom; kako sam činio, tako mi plati Bog. I odvedoše ga u Jerusalem, i onde umre.

⁸ Jer sinovi Judini udariše na Jerusalem i uzeše ga, i isekoše gradjane oštrim mačem, a grad sažegoše ognjem.

⁹ Potom izidjoše sinovi Judini da vojuju na Hananeje, koji življahu u gori i na jugu i u ravni.

¹⁰ I Juda izidje na Hananeje koji življahu u Hevronu, a Hevronu beše pre ime Kirijat-Arva; i pobiše Sesaja i Ahimana i Talmaja.

¹¹ A odatle otidoše na Davirane, a Daviru pre beše ime Kirijat-Sefer.

¹² I reče Halev: Ko savlada Kirijat-Sefer i uzme ga, daću mu Ahsu kćer svoju za ženu.

¹³ I uze ga Gotonilo, sin Kenezov, mlađji brat Halevov; i dade mu Ahsu kćer svoju za ženu.

¹⁴ I kad polažашe, nagovaraše je da ište u oca njenog polje: Pa skoči s magarca. A Halev joj reče: Šta ti je?

¹⁵ A ona mu reče: Daj mi dar; kad si mi dao suvu zemlju, daj mi i izvore vodene. I dade joj Halev izvore gornje i izvore donje.

¹⁶ A i sinovi Keneja tasta Mojsijevog izidjoše iz grada palmovog sa sinovima Judinim u pustinju Judinu, koja je na jugu od Arada. I došavši življahu s narodom.

¹⁷ Potom izidje Juda sa Simeunom bratom svojim, i pobiše Hananeje koji življahu u Sefatu, i raskopaše ga, i prozva se grad Orma.

¹⁸ I Gazu uze Juda s medjama njenim, i Askalon s medjama njegovim, i Akaron s medjama njegovim.

- 19** Jer Gospod beše s Judom, te osvoji goru; ali ne izagna one koji življahu u dolini, jer imahu gvozdena kola.
- 20** I dadoše Halevu Hevron, kao što beše zapovedio Mojsije, a on izagna odande tri sina Enakova.
- 21** A sinovi Venijaminovi ne izagnaše Jevuseja koji življahu u Jerusalimu; nego Jevuseji ostaše u Jerusalimu sa sinovima Venijaminovim do ovog dana.
- 22** Izidjoše i sinovi Josifovi na Vetilj, i Gospod beše s njima.
- 23** I uhodiše Vetilj sinovi Josifovi, a ime gradu beše pre Luz.
- 24** I uhode videše čoveka koji idjaše iz grada i rekoše mu: Hajde pokaži nam kuda ćemo ući u grad, pa ćemo ti učiniti milost.
- 25** A on im pokaza kuda će ući u grad: i isekoše u gradu sve ostrim mačem, a onog čoveka pustiše sa svom porodicom njegovom.
- 26** I otide onaj čovek u zemlju hetejsku, i onde sazida grad, i prozva ga Luz; to mu je ime do danas.
- 27** A Manasija ne izagna stanovnike iz Vet-Sana i sela njegovih, ni iz Tanaha i sela njegovih, ni stanovnike iz Dora i sela njegovih, ni stanovnike iz Ivleama i sela njegovih, ni stanovnike iz Megida i sela njegovih; i Hananeji stadoše živeti u toj zemlji.
- 28** A kad ojača Izrailj, udari na Hananeje danak, ali ih ne izagna.
- 29** Ni Jefrem ne izagna Hananeje koji življahu u Gezeru; nego ostaše Hananeji s njim u Gezeru.
- 30** Zavulon ne izagna stanovnike iz Kitrona, ni stanovnike iz Nalola; nego ostaše Hananeji s njim, i plaćahu danak.
- 31** Asir ne izagna stanovnike iz Akona, ni stanovnike iz Sidona ni iz Alava, ni iz Ahaziva, ni iz Helve, ni iz Afika, ni iz Reova;
- 32** Nego Asir življaše medju Hananejima, stanovnicima one zemlje, jer ih ne izagna.
- 33** Neftalim ne izagna stanovnike iz Vet-Semesa, ni stanovnike iz Vet-Anata; nego življaše medju Hananejima stanovnicima one zemlje; i stanovnici u Vet-Semesu i u Vet-Anatu plaćahu im danak.
- 34** A Amoreji pritešnjavahu sinove Danove u gori, i ne davahu im silaziti u dolinu.
- 35** I Amoreji stadoše živeti u gori Eresu, u Ajalonu i u Salvimu; a kad osili ruka doma Josifovog, plaćаше danak.
- 36** A medja Amorejima beše od gore akravimske, od stene pa naviše.

ПОГЛАВЉЕ 2

I dodje andjeo Gospodnji od Galgala u Vokim i reče: Izveo sam vas iz Misira i doveo vas u zemlju za koju sam se zakleo ocima vašim; i rekoh: Neću pokvariti zavet svoj s vama doveka.

2 A vi ne hvatajte veru sa stanovnicima te zemlje, oltare njihove raskopajte. Ali ne poslušaste glas moj. Šta ste to učinili?

3 Zato i ja rekoh: Neću ih odagnati ispred vas, nego će vam biti kao trnje, i bogovi njihovi biće vam zamka.

4 A kad izgovori andjeo Gospodnji ove reči svim sinovima Izrailjevim, narod podiže glas svoj i plaka.

5 Zato prozvaše ono mesto Vokim; i onde prinesoše žrtve Gospodu.

6 A Isus raspusti narod, i razidjoše se sinovi Izrailjevi svaki na svoje nasledstvo, da

naslede zemlju.

⁷ I služi narod Gospodu svega veka Isusovog i svega veka starešina koji živeše dugo iza Isusa koje behu videle sva velika dela Gospodnja što učini Izrailju.

⁸ Ali umre Isus sin Navin sluga Gospodnji, kad mu beše sto i deset godina.

⁹ I pogreboše ga u medjama nasledstva njegovog u Tamnat-Aresu u gori Jefremovoj sa severa gori Gasu.

¹⁰ I sav onaj naraštaj pribra se k ocima svojim, i nasta drugi naraštaj iza njih, koji ne poznavаше Gospoda ni dela koja je učinio Izrailju.

¹¹ I sinovi Izrailjevi, činiše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima.

¹² I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje misirske, i podjoše za drugim bogovima izmedju bogova onih naroda koji behu oko njih, i klanjaše im se, i razgneviše Gospoda.

¹³ I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama.

¹⁴ I razgnevi se Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke ljudima koji ih plenjahu, i prodade ih u ruke neprijateljima njihovim unaokolo, i ne mogaše se više držati pred neprijateljima svojim.

¹⁵ Kud god polažahu, ruka Gospodnja beše protiv njih na zlo, kao što beše rekao Gospod i kao što im se beše zakleo Gospod; i behu u velikoj nevolji.

¹⁶ Tada im Gospod podizaše sudije, koji ih izbavljahu iz ruku onih što ih plenjahu.

¹⁷ Ali ni sudija svojih ne slušaše, nego činiše preljubu za drugim bogovima, i klanjaše im se; brzo zadjoše s puta kojim idošе oci njihovi slušajući zapovesti Gospodnje; oni ne činiše tako.

¹⁸ I kad im Gospod podizaše sudije, beše Gospod sa svakim sudijom, i izbavljаше ih iz ruku neprijatelja njihovih svega veka sudijinog; jer se sažali Gospod radi njihovog uzdisanja na one koji im krivo činjahu i koji ih cveljahu.

¹⁹ A kad sudija umre, oni se vraćahu opet i bivahu gori od otaca svojih idući za bogovima drugim i služeći im i klanjajući im se; ne ostavljahu se dela svojih niti puteva svojih opakih.

²⁰ Zato se raspali gnev Gospodnji na Izrailja, i reče: Kad je taj narod prestupio moj zavet koji sam zapovedi ocima njihovim, i ne poslušaše glas moj,

²¹ Ni ja neću više nijednoga goniti ispred njih izmedju naroda koje ostavi Isus kad umre,

²² Da njima kušam Izrailja hoće li se držati puta Gospodnjeg hodeći po njemu, kao što su se držali oci njihovi, ili neće.

²³ I Gospod ostavi te narode i ne izagna ih odmah ne predavši ih u ruke Isusu.

ПОГЛАВЉЕ 3

A ovo su narodi koje ostavi Gospod da njima kuša Izrailj, sve one koji ne znahu za ratove hananske,

² Da bi barem nasledje sinova Izrailjevih znalo i razumelo šta je rat, barem oni koji od pre nisu znali:

³ Pet kneževina filistejskih, i svi Hananeji i Sidonci i Jeveji, koji življahu na gori Livanu od gore Val-Ermona do Emata.

⁴ Ti narodi ostaše da se Izrailj njima kuša, da se vidi hoće li slušati zapovesti Gospodnje, koje je zapovedio ocima njihovim preko Mojsija.

⁵ I življahu sinovi Izrailjevi usred Hananeja i Heteja i Amoreja i Ferezeja i Jevuseja.

- ⁶ I ženjahu se kćerima njihovim i udavahu kćeri svoje za sinove njihove, i služahu bogovima njihovim.
- ⁷ I činjahu sinovi Izrailjevi što je zlo pred Gospodom, i zaboraviše Gospoda Boga svog i služahu Valima i lugovima.
- ⁸ Zato se razgnevi Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke Husan-Risatajimu caru mesopotamskom; i služaše sinovi Izrailjevi Husan-Risatajimu osam godina.
- ⁹ Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu, i podiže Gospod izbavitelja sinovima Izrailjevim da ih izbavi, Gotonila sina Kenezovog, mlađjeg brata Halevovog,
- ¹⁰ I beše na njemu duh Gospodnji, i sudjaše Izrailju; i izidje na vojsku, i predade mu Gospod u ruke Husan-Risatajima cara mesopotamskog; i ruka njegova nadjača Husan-Risatajima.
- ¹¹ I zemlja bi mirna četrdeset godina. Potom umre Gotonilo sin Kenezov.
- ¹² A sinovi Izrailjevi stadoše opet činiti što je zlo pred Gospodom; a Gospod ukrepí Eglona cara moavskog na Izrailja, jer činjahu što je zlo pred Gospodom.
- ¹³ Jer skupi k sebi sinove Amonove i Amalike, i izašavši pobi Izrailja, i osvojiše grad palmov.
- ¹⁴ I sinovi Izrailjevi služiše Eglonu caru moavskom osamnaest godina.
- ¹⁵ Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu; i Gospod im podiže izbavitelja Aoda sina Gire sina Venijaminovog, čoveka koji beše levak. I poslaše sinovi Izrailjevi po njemu dar Eglonu caru moavskom.
- ¹⁶ A Aod načini sebi mač sa obe strane oštar, od lakta u dužinu; i pripasa ga pod haljine svoje uz desnu bedricu.
- ¹⁷ I odnese dar Eglonu caru moavskom; a Eglon beše čovek vrlo debeo.
- ¹⁸ I kad predade dar, otpusti ljude koji su nosili dar.
- ¹⁹ Pa sam vrati se od likova kamenih, koji behu kod Galgala, reče: Imam, care, neku tajnu da ti kažem. A on reče: Čuti! I otidoše od njega svi koji stajahu pred njim.
- ²⁰ A Aod pristupi k njemu; a on sedjaše sam u letnjoj sobi; pa reče Aod: Reč Božju imam da ti kažem. Tada on usta s prestola.
- ²¹ A Aod poteže levom rukom svojom i uze mač od desne bedrice i satera mu ga u trbuh,
- ²² I držak udje za mačem, i salo se sklopi za mačem, te ne može izvući mača iz trbuha; i izidje nečist.
- ²³ Potom izidje Aod iz sobe, i zatvori vrata za sobom i zaključa.
- ²⁴ A kad on otide, dodjoše sluge, i pogledaše, a to vrata od sobe zaključana, pa rekoše: Valjda ide napolje u kleti do letnje sobe.
- ²⁵ I već im se dosadi čekati a vrata se od sobe ne otvaraju, te uzeše ključ i otvoriše, a gle, gospodar im leži na zemlji mrtav.
- ²⁶ A Aod dokle se oni zabaviše pobeže i prodje likove kamene, i uteče u Seriot.
- ²⁷ A kad dodje, zadrubi u trubu u gori Jefremovoj; i sidjoše s njim sinovi Izrailjevi s gore, a on napred.
- ²⁸ Pa im reče: Hajdete za mnom, jer Gospod predade vam u ruke neprijatelje vaše Moavce. I sidjoše za njim, i uzeše Moavcima brodove jordanske, i ne davahu nikome preći.
- ²⁹ I tada pobiše Moavce, oko deset hiljada ljudi, sve bogate i hrabre, i ni jedan ne uteče.
- ³⁰ Tako u taj dan potpadoše Moavci pod ruku Izrailjevu; i zemlja bi mirna osamdeset

godina.

31 A posle njega nasta Samegar sin Anatov, i pobi šest stotina Filisteja ostanom volujskim, i izbavi i on Izrailja.

ПОГЛАВЉЕ 4

A po smrti Aodovoj opet sinovi Izrailjevi činiše što je zlo pred Gospodom.

2 I Gospod ih dade u ruke Javinu caru hananskom, koji vladaše u Asoru, a vojsci njegovoj beše vojvoda Sisara, koji življaše u Arosetu neznabožačkom.

3 I sinovi Izrailjevi vapiše ka Gospodu; jer on imaše devet stotina gvozdениh kola, i veoma pritešnjavaše sinove Izrailjeve dvadeset godina.

4 U to vreme Devora proročica, žena Lafidotova, sudjaše Izrailju.

5 I Devora stanovaše pod palmom izmedju Rame i Vetilja u gori Jefremovoj, i dolažahu k njoj sinovi Izrailjevi na sud.

6 A ona poslavši dozva Varaka sina Avinejemova iz Kedesu Neftalimovog, i reče mu: Nije li zapovedio Gospod Bog Izrailjev: Idi, skupi narod na gori Tavor, i uzmi sa sobom deset hiljada ljudi izmedju sinova Neftalimovih i sinova Zavulonovih?

7 Jer ću dovesti k tebi na potok Kison Sisaru vojvodu Javinovog i kola njegova i ljudstvo njegovo, i predaću ga tebi u ruke.

8 A Varak joj reče: Ako ćeš ti ići sa mnom, ići ću; ako li nećeš ići sa mnom, neću ići.

9 A ona reče: Ja ću ići s tobom, ali nećeš imati slave na putu kojim ćeš ići; jer će ženi u ruku dati Gospod Sisaru. I ustavši Devora otide s Varakom u Kedes.

10 I Varak sazavši sinove Zavulonove i Neftalimove u Kedes, povede sa sobom deset hiljada ljudi; i Devora idjaše s njim.

11 A Ever Kenejin beše se odvojio od Keneja, od sinova Ovava tasta Mojsijevog, i beše razapeo svoj šator kod hrastova zanajimskih, a to je kod Kedesu.

12 I javiše Sisari da je izašao Varak sin Avinejemov na goru Tavor.

13 I Sisara skupi sva kola svoja, devet stotina kola gvozdениh, i sav narod koji beše s njim od Aroseta neznabožačkoga do potoka Kisona.

14 Tada reče Devora Varaku: Ustani, jer je ovo dan, u koji ti dade Gospod Sisaru u ruke. Ne ide li Gospod pred tobom? I Varak sidje s gore Tavora, i deset hiljada ljudi za njim.

15 I Gospod smete Sisaru i sva kola njegova i svu vojsku ostrim mačem pred Varakom; i Sisara sidje s kola svojih i pobeže pešice.

16 A Varak potera kola i vojsku do Aroseta neznabožačkoga; i pade sva vojska Sisarina od oštrog mača, ne osta nijedan.

17 A Sisara uteče pešice do šatora Jailje žene Evera Kenejina; jer beše mir medju Javinom carem asorskim i domom Evera Kenejina.

18 I izidje Jailja na susret Sisari, i reče mu: Skloni se, gospodaru, skloni se kod mene; ne boj se. I on se skloni kod nje u šator, i ona ga pokri pokrivačem.

19 A on joj reče: Daj mi malo vode da se napijem, jer sam žedan. A ona otvori meh mleka i napoji ga, pa ga pokri.

20 A on joj reče: Stoj na vratima od šatora, i ako ko dodje i zapita te i reče: Ima li tu ko? Reci: Nema.

21 Tada Jailja žena Everova uze kolac od šatora, i uze malj u ruku, i pristupi k njemu polako, i satera mu kolac kroz slepe oči, te prodje u zemlju, kad spavaše tvrdo umoran, i umre.

- ²² I gle, Varak teraše Sisaru, i Jailja mu izidje na susret, i reče mu: Hodi da ti pokažem čoveka kog tražiš. I udje k njoj, i gle Sisara ležaše mrtav, i kolac mu u slepim očima.
- ²³ Tako pokori Bog u onaj dan Javina cara hananskog pred sinovima Izrailjevim.
- ²⁴ I ruka sinova Izrailjevih bivaše sve teža Javinu caru hananskom, dokle ne istrebiše Javina cara hananskog.

ПОГЛАВЉЕ 5

I u taj dan peva Devora i Varak sin Avinejemov govoreći:

- ² Blagosiljajte Gospoda što učini osvetu u Izrailju i što narod dragovoljno prista.
- ³ Čujte carevi, slušajte knezovi; ja, ja ću Gospodu pevati, popevaću Gospodu Bogu Izrailjevom.
- ⁴ Gospode! Kad si silazio sa Sira, kad si išao iz polja edomskog, zemlja se tresala, i nebesa kapahu, oblaci kapahu vodom.
- ⁵ Brda se rastapahu pred Gospodom; taj Sinaj pred Gospodom Bogom Izrailjevim.
- ⁶ Za vremena Samegara sina Anatovog, za vremena Jailjinog nesta puteva, i koji idjahu stazama, idjahu krivim putevima.
- ⁷ Nesta sela u Izrailju, nesta ih, dokle ne nastah ja, Devora, dokle ne nastah majka Izrailju.
- ⁸ On izabra nove bogove, tada rat beše na vratima; vidjaše li se štit ili koplje medju četrdeset hiljada u Izrailju?
- ⁹ Srce se moje privilo k upraviteljima Izrailjevim, koji dragovoljno pristaše izmedju naroda. Blagosiljajte Gospoda.
- ¹⁰ Koji jašete na belim magaricama, koji sedite u sudu i koji hodite po putevima, pripovedajte.
- ¹¹ Prestala je praska streljačka na mestima gde se voda crpe; onde neka pripovedaju pravdu Gospodnju, pravdu k selima njegovim u Izrailju; tada će narod Gospodnji silaziti na vrata.
- ¹² Ustani, ustani, Devoro; ustani, ustani, zapevaj pesmu; ustani, Varače, vodi u ropstvo roblje svoje, sine Avinejemov.
- ¹³ Sada će potlačeni ovladati silnima iz naroda; Gospod mi dade da vladam silnima.
- ¹⁴ Iz Jefrema izidje koren njihov na Amalike; za tobom beše Venijamin s narodom tvojim; od Mahira izidjoše koji postavljaju zakone, a od Zavulona pisari.
- ¹⁵ I knezovi Isaharovi biše s Devorom, Isahar kao i Varak bi poslan u dolinu s ljudima koje vodjaše. U delu Ruvimovom behu ljudi visokih misli.
- ¹⁶ Što si sedeo medju torovima slušajući kako bleje stada? U delu Ruvimovom behu ljudi visokih misli.
- ¹⁷ Galad osta s one strane Jordana; a Dan što se zabavi kod ladja; Asir zašto sede na bregu morskom i u krševima svojim osta?
- ¹⁸ Zavulon je narod koji dade dušu svoju na smrt, tako i Neftalim, na visokom polju.
- ¹⁹ Dodjoše carevi, biše se; biše se carevi hananski u Tanahu na vodi megidskoj; ali ni mrve srebra ne dobiše.
- ²⁰ S neba se vojeva, zvezde s mesta svojih vojevaše na Sisaru.
- ²¹ Potok Kison odnese ih, potok Kadimin, potok Kison; pogazila si, dušo moja, snažno.
- ²² Tada izotpadaše konjima kopita od teranja junaka njihovih.

- ²³ Proklinjite Miroz, reče andjeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove; jer ne dodjoše u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu s junacima.
- ²⁴ Da je blagoslovena mimo žene Jailja žena Evera Kenejina; mimo žene u šatorima da je blagoslovena.
- ²⁵ Zaiska vode, mleka mu dade, u gospodskoj zdeli donese mu pavlaku.
- ²⁶ Levom rukom maši se za kolac a desnom za malj kovački, i udari Sisaru, razmrskala mu glavu; probode i probi mu slepe oči.
- ²⁷ Medju noge njene savi se, pade, leže, medju noge njene savi se, pade gde se savi, onde pade mrtav.
- ²⁸ S prozora gledaše majka Sisarina, i kroz rešetku vikaše: Što se tako dugo ne vraćaju kola njegova? Što se tako polako miču točkovi kola njegovih?
- ²⁹ Najmudrije izmedju dvorkinja njenih odgovarahu joj, a i sama odgovaraše sebi:
- ³⁰ Nisu li naši? Ne dele li plen? Po jednu devojkicu, po dve devojkice na svakog. Plen šaren Sisari, plen šaren, vezen; šaren, vezen s obe strane, oko vrata onima koji zapeniše.
- ³¹ Tako da izginu svi neprijatelji Tvoji, Gospode; a koji te ljube da budu kao sunce kad izlazi u sili svojoj. I zemlja bi mirna četrdeset godina.

ПОГЛАВЉЕ 6

A sinovi Izrailjevi činiše što je zlo pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke Madijanima za sedam godina.

- ² I osili ruka madijanska nad Izrailjem, te od straha madijanskog načiniše sebi sinovi Izrailjevi jame koje su po gorama, i pećine i ograde.
- ³ I kad bi Izrailjci posejali, dolažahu Madijani i Amalici i istočni narod, dolažahu na njih.
- ⁴ I stavši u logor protiv njih, potirahu rod zemaljski dori do Gaze, i ne ostavljahu hrane u Izrailju, ni ovce ni vola ni magarca.
- ⁵ Jer se podizahu sa stadima svojim i sa šatorom svojim, i dolažahu kao skakavci, tako mnogo, i ne beše broja njima i kamilama njihovim, i dolazeći u zemlju pustošahu je.
- ⁶ Tada osiromaši Izrailj veoma od Madijana, i povikaše ka Gospodu sinovi Izrailjevi.
- ⁷ A kad povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu od Madijana,
- ⁸ Gospod posla proroka sinovima Izrailjevim, a on im reče: Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Ja sam vas izveo iz Misira, i izveo sam vas iz doma ropskog,
- ⁹ I izbavio sam vas iz ruke misirske i iz ruku svih onih koji vas mučahu; i odagnao sam ih ispred vas, i dao sam vama zemlju njihovu.
- ¹⁰ Pak vam rekoх: Ja sam Gospod Bog vaš, ne bojte se bogova Amoreja u kojih zemlji živite. Ali ne poslušaste glas moj.
- ¹¹ Potom dodje andjeo Gospodnji i sede pod hrastom u Ofri koji beše Joasa Avijezerita; a sin njegov Gedeon vršao pšenicu na gumnu, da bi pobegao s njom od Madijana.
- ¹² I javi mu se andjeo Gospodnji, i reče mu: Gospod je s tobom, hrabri junače!
- ¹³ A Gedeon mu reče: O gospodaru moj! Kad je Gospod s nama, zašto nas snadje sve ovo? I gde su sva čudesa Njegova, koja nam pripovedaše oci naši govoreći: Nije li nas Gospod izveo iz Misira? A sad nas je ostavio Gospod i predao u ruke Madijanima.
- ¹⁴ A Gospod ga pogleda i reče mu: Idi u toj sili svojoj, i izbavićeš Izrailj iz ruku madijanskih. Ne poslao li te?
- ¹⁵ A on Mu reče: O Gospode, čim ću izbaviti Izrailj? Eto, rod je moj najsiromašniji u plemenu Manasijinom, a ja sam najmanji u domu oca svog.

- 16** Tad mu reče Gospod: Ja ću biti s tobom, te ćeš pobiti Madijane kao jednog.
- 17** A Gedeon Mu reče: Ako sam našao milost pred Tobom, daj mi znak da Ti govoriš sa mnom.
- 18** Nemoj otići odavde dokle se ja ne vratim k Tebi i donesem dar svoj i stavim preda Te. A On reče: Čekaću dokle se vratiš.
- 19** Tada otide Gedeon, i zgotovi jare i od efe brašna hlebove presne, i metnu meso u kotaricu a supu u lonac, i donese Mu pod hrast, i postavi.
- 20** A andjeo Božji reče mu: Uzmi to meso i te hlebove presne, i metni na onu stenu, a supu prolj. I on učini tako.
- 21** Tada andjeo Gospodnji pruži kraj od štapa koji mu beše u ruci i dotače se mesa i hlebova presnih; i podiže se oganj sa stene i spali meso i hlebove presne. I andjeo Gospodnji otide ispred očiju njegovih.
- 22** A Gedeon videći da beše andjeo Gospodnji, reče: Ah Gospode Bože! Zato li videh andjela Gospodnjeg licem k licu?
- 23** A Gospod mu reče: Budi miran, ne boj se, nećeš umreti.
- 24** I Gedeon načini onde oltar Gospodu, i nazva ga Mir Gospodnji. Stoji i danas u Ofri avijezeritskoj.
- 25** I istu noć reče mu Gospod: Uzmi junca koji je oca tvog, junca drugog od sedam godina; i raskopaj oltar Valov koji ima otac tvoj, i iseci lug koji je kod njega.
- 26** I načini oltar Gospodu Bogu svom navrh ove stene, na zgodnom mestu, pa onda uzmi drugog junca, i prinesi žrtvu paljenicu na drvima onog luga koji isečeš.
- 27** Tada uze Gedeon deset ljudi izmedju sluga svojih, i učini kako mu zapovedi Gospod; ali se bojaše doma oca svog i meštana, te ne učini danju nego učini noću.
- 28** A kad ujutru ustaše meštani, a to raskopan oltar Valov i lug kod njega isečen; a junac drugi prinesen na žrtvu paljenicu na oltaru načinjenom.
- 29** I rekoše jedan drugom: Ko to učini? I traživši i raspitavši rekoše: Gedeon sin Joasov učini to.
- 30** Pa rekoše meštani Joasu; izvedi sina svog da se pogubi, što raskopa oltar Valov i što iseče lug kod njega.
- 31** A Joas reče svima koji stajahu oko njega: Vi li hoćete da branite Vala? Vi li hoćete da ga izbavite? Ko ga brani, poginuće jutros. Ako je bog, neka sam raspravi s njim što mu je raskopao oltar.
- 32** I prozva ga onog dana Jeroval govoreći: Neka raspravi s njim Val što mu je raskopao oltar.
- 33** A svi Madijani i Amalici i istočni narod behu se skupili i prešavši preko Jordana behu stali u logor u dolini Jezraelu.
- 34** A Duh Gospodnji naoruža Gedeona, i on zatrubi u trubu, i skupi oko sebe porodicu Avijezerovu.
- 35** I posla glasnike po svemu plemenu Manasijinom, i skupiše se oko njega; posla glasnike i u pleme Asirovo i Zavulonovo i Neftalimovo, te i oni izidjoše pred njih.
- 36** Tada reče Gedeon Bogu: Ako ćeš Ti izbaviti mojom rukom Izrailja, kao što si rekao,
- 37** Evo, ja ću metnuti runo na gumnu: ako rosa bude samo na runu a po svoj zemlji suvo, onda ću znati da ćeš mojom rukom izbaviti Izrailja, kao što si rekao.
- 38** I bi tako; jer kad usta sutradan, iscedi runo, i isteče rosa iz runa puna zdela.

³⁹ Opet reče Gedeon Bogu: Nemoj se gneviti na me, da progovorim još jednom; da obidjem runo još jednom, neka bude samo runo suvo, a po svoj zemlji neka bude rosa.

⁴⁰ I Bog učini tako onu noć; i bi samo runo suvo a po svoj zemlji bi rosa.

ПОГЛАВЉЕ 7

Iurani Jeroval, to je Gedeon, i sav narod što beše s njim, i stadoše u logor kod izvora Aroda; a vojska madijanska beše mu sa severa kraj gore Moreha u dolini.

² A Gospod reče Gedeonu: Mnogo je naroda s tobom, zato im neću dati Madijane u ruke, da se ne bi hvalio Izrailj suprot meni govoreći: Moja me ruka izbavi.

³ Nego sada oglasi da čuje narod i reci: Ko se boji i koga je strah, neka se vrati i nek ide odmah ka gori Galadu. I vrati se iz naroda dvadeset i dve hiljade; a deset hiljada osta.

⁴ Opet reče Gospod Gedeonu: Još je mnogo naroda; svedi ih na vodu, i onde ću ti ih prebrati; za kog ti god kažem: Taj neka ide s tobom, neka ide s tobom; a za koga ti god kažem: Taj neka ne ide s tobom, neka ne ide.

⁵ I svede narod na vodu; a Gospod reče Gedeonu: Koji stane laptati jezikom vodu, kao što lapće pas, metni ga na stranu; tako i svakog koji klekne na kolena da pije.

⁶ I onih koji laptaše, rukom svojom k ustima prinesavši vodu, beše tri stotine ljudi; a sav ostali narod kleče na kolena svoja da piju vode.

⁷ Tada reče Gospod Gedeonu: S tih trista ljudi koji laptaše vodu izbaviću vas i predaću ti u ruke Madijane; neka dakle odlazi sav ovaj narod svako na svoje mesto.

⁸ I narod uze brašnjenice i trube; i Gedeon otpusti sve ljude Izrailjce da idu svaki u svoj šator, a onih trista ljudi zadrža. A logor madijanski beše niže njega u dolini.

⁹ I onu noć reče mu Gospod: Ustani, sidji u logor, jer ti ga dadoh u ruke.

¹⁰ Ako li se bojiš sam sići, sidji u logor sa Furom momkom svojim,

¹¹ I čućeš šta govore, pa će ti osiliti ruke i udarićeš na logor. I sidje on i Fura momak njegov do kraja vojske koja beše u logoru.

¹² A Madijani i Amalici i sav narod istočni ležahu po dolini kao skakavci, tako ih beše mnogo; i kamilama njihovim ne beše broja; beše ih mnogo kao peska po bregu morskom,

¹³ I kad dodje Gedeon, a to jedan pripovedaše drugu svom san i govoraše: Gle usnih, a to pečen hleb ječmen kotrljaše se k logoru madijanskom i dodje do šatora i stade udarati o njih, te padahu, i ispremeta ih, i popadaše šatori.

¹⁴ A drug mu odgovori i reče: To nije drugo nego mač Gedeona sina Joasovog čoveka Izrailjca; predao mu je u ruke Bog Madijane i sav ovaj logor.

¹⁵ I kad Gedeon ču kako onaj pripovedi san i kako ga ovaj istumači, pokloni se i vrati se u logor izrailjski i reče: Ustajte, jer vam dade Gospod u ruke logor madijanski.

¹⁶ Potom razdeli trista ljudi u tri čete, i dade svakome po trubu u ruku i po prazan žban i po luč u žban.

¹⁷ I reče im: Na mene gledajte, pa tako činite; gle, je ću doći na kraj logora, pa šta ja učinim, to činite.

¹⁸ Kad ja zatrubim u trubu i svi koji budu sa mnom, tada i vi zatrubite u trube oko svega logora, i vičite: Mač Gospodnji i Gedeonov.

¹⁹ I dodje Gedeon i sto ljudi što behu s njim na kraj logora, u početak srednje straže, istom behu promenili stražu; a oni zatrubeše u trube i polupaše žbanove koje imahu u rukama.

²⁰ Tako tri čete zatrubiše u trube i polupaše žbanove, i držahu u levoj ruci lučeve a u desnoj trube trubeći, i povikaše: Mač Gospodnji i Gedeonov.

- ²¹ I stadoše svaki na svom mestu oko vojske; a sva se vojska smete i stadoše vikati i bežati.
- ²² A kad zatrubiše u trube onih tri stotine, Gospod obrati mač svakome na druga njegovog po svemu logoru, te pobeže vojska do Vet-Asete, u Zererat, do obale avel-meolske kod Tavata.
- ²³ A Izrailjci iz plemena Neftalimovog i Asirova i iz svega plemena Manasijinog stekoše se i goniše Madijane.
- ²⁴ I Gedeon posla glasnike po svoj gori Jefremovoj govoreći: Sidjite pred Madijane i uhvatite im vode do Vetvare duž Jordana. I stekoše se svi ljudi iz plemena Jefremovog i uhvatiše vode do Vetvare duž Jordana.
- ²⁵ I uhvatiše dva kneza madijanska, Oriva i Ziva, i ubiše Oriva na steni Orivovoj, a Ziva ubiše kod tesnaca Zivovog; i goniše Madijane, i donesoše glavu Orivovu i Zivovu ka Gedeonu preko Jordana.

ПОГЛАВЉЕ 8

A ljudi od plemena Jefremovog rekoše mu: Šta nam to učini te nas ne pozva kad podje u boj na Madijane? I vikahu na nj žestoko.

² A on im reče: Pa šta sam učinio tako kao vi? Nije li pabirčenje Jefremovo bolje nego berba Avijezerova?

³ Vama je u ruke dao Gospod knezove madijanske, Oriva i Ziva; pa šta ja mogoh učiniti tako kao vi? Tada se utiša duh njihov prema njemu kad tako govori.

⁴ A kad Gedeon dodje na Jordan, predje preko njega s trista ljudi koji behu s njim, a behu umorni goneći.

⁵ Pa reče ljudima Sokoćanima: Dajte nekoliko hlebova narodu koji ide za mnom, jer su umorni, a ja gonim Zeveja i Salmana careve madijanske.

⁶ A glavari sokotski rekoše mu: Je li pesnica Zevejeva i Salmanova već u tvojoj ruci da damo hleba tvojoj vojsci?

⁷ A Gedeon im reče: Kad mi Bog preda Zeveja i Salmana u ruke, tada ću pomlatiti telesa vaša trnjem iz ove pustinje i dračom.

⁸ I otide odande u Fanuil, i reče Fanuiljanima isto onako, a oni mu odgovoriše kao što odgovoriše ljudi u Sokotu.

⁹ Zato i ljudima Fanuiljanima reče: Kad se vratim zdravo, razvaliću tu kulu.

¹⁰ A Zevej i Salman behu u Karkoru, i vojska njihova s njima, oko petnaest hiljada, što ih god osta od sve vojske istočne; a pobijenih beše sto i dvadeset hiljada ljudi koji mahahu mačem.

¹¹ I otide Gedeon preko onih što žive pod šatorima, s istoka Novi i Jogveji, i udari na vojsku kad vojska stajaše bezbrižna.

¹² A Zevej i Salman pobegoše, a on ih potera, i uhvati dva cara madijanska, Zeveja i Salmana, i raspudi svu vojsku.

¹³ I vrati se Gedeon sin Joasov iz boja pre sunčanog rodjaja.

¹⁴ I uhvati momka iz Sokota, i ispitiva ga; a on mu popisa knezove sokotske i starešine, sedamdeset i sedam ljudi.

¹⁵ Pa kad dodje k Sokoćanima, reče: Evo Zeveja i Salmana, za koje mi se rugaste govoreći: Je li pesnica Zevejeva i Salmanova već u tvojoj ruci, da damo hleba umornim ljudima tvojim?

- 16** I uzevši starešine onog mesta i trnja iz pustinje i drače dade na njima ugled Sokoćanima.
- 17** I kulu fanuilsku razvali i pobi ljude tamošnje.
- 18** Potom reče Zeveju i Salmanu: Kakvi behu ljudi koje pobiste na Tavoru? A oni rekoše: Takvi kao ti; svaki beše na očima kao carski sin.
- 19** A on reče: To behu moja braća, sinovi moje matere. Tako Gospod bio živ! Da ste ih ostavili u životu, ne bih vas pogubio.
- 20** Tada reče Jeteru prvencu svom: Ustani, pogubi ih. Ali dete ne izvuče mač svoj, jer se bojaše, jer beše još dete.
- 21** Tada reče Zevej i Salman: Ustani ti, ulož i na nas; jer kakav je čovek onakva mu je i snaga. I ustavši Gedeon pogubi Zaveja i Salmana, i uze mesečice koji behu o vratovima kamila njihovih.
- 22** Potom rekoše Izrailjci Gedeonu: Budi nam gospodar ti i sin tvoj i sin sina tvog, jer si nas izbavio iz ruke madijanske.
- 23** A Gedeon im reče: Neću vam ja biti gospodar, niti će vam sin moj biti gospodar; Gospod će vam biti Gospodar.
- 24** Još im reče Gedeon: Jedno ću iskati od vas: da mi date svaki grivnu od plena svog. A grivne imahu zlatne, jer behu Ismailjci.
- 25** I odgovoriše: Daćemo drage volje. I razastrvši haljinu baciše na nju grivne, svaki od plena svog.
- 26** I beše na meru zlatnih grivana što iziska hiljadu i sedam stotina sikala zlata, osim mesečica i lančića i haljina skerletnih, što nošahu carevi madijanski, i osim litarova, što behu oko vrata kamila njihovih.
- 27** I Gedeon načini od toga oplećak, i ostavi ga u svom gradu Ofri; i onde sav Izrailj stade činiti preljubu za njim, i bi Gedeonu i domu njegovom zamka.
- 28** Tako biše pokoreni Madijani pred sinovima Izrailjevim, i više ne digoše glave. I zemlja bi mirna četrdeset godina za veka Gedeonovog.
- 29** I otišavši Jeroval sin Joasov osta u svojoj kući.
- 30** I imaše Gedeon sedamdeset sinova, koji izidjoše od bedara njegovih, jer imaše mnogo žena.
- 31** I inoča njegova, koja beše u Sihemu, i ona mu rodi sina, i nade mu ime Avimeleh.
- 32** Potom umre Gedeon sin Joasov u dobroj starosti, i bi pogreben u grobu Joasa oca svog Avijezerita u Ofri.
- 33** I kad umre Gedeon, opet sinovi Izrailjevi činiše preljubu za Valima, i postaviše sebi Val-Verita za boga.
- 34** I ne sećaše se sinovi Izrailjevi Gospoda Boga svog, koji ih je izbavio iz ruku svih neprijatelja njihovih unaokolo.
- 35** I ne učiniše milosti domu Jerovala Gedeona prema svemu dobru što je on učinio Izrailju.

ПОГЛАВЉЕ 9

I Avimeleh sin Jerovalov otide u Sihem k braći matere svoje i reče njima i svemu rodu otačkoga doma matere svoje govoreći:

2 Kažite svim Sihemljanima: Šta vam je bolje, da su vam gospodari sedamdeset ljudi, svi sinovi Jerovalovi, ili da vam je gospodar jedan čovek? I opominjite se da sam ja kost vaša

i telo vaše.

³ Tada rekoše braća matere njegove za nj svim Sihemljanima sve te reči, i srce njihovo privi se k Avimelehu, jer rekoše: Naš je brat.

⁴ I dadoše mu sedamdeset sikala srebra iz doma Val-Veritovog, za koje najmi Avimeleh ljudi praznova i skitnica, te idjahu za njim.

⁵ I dodje u kuću oca svog u Ofru, i pobi braću svoju, sinove Jerovalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu; ali osta Jotam najmladji sin Jerovalov, jer se sakri.

⁶ Tada se skupiše svi Sihemljani i sav dom Milov, i otidoše i postaviše Avimeleha carem kod hrasta koji stoji u Sihemu.

⁷ A kad to javiše Jotamu, otide i stade navrh gore Garizina, i podigavši glas svoj povika i reče im: Čujte me, Sihemljani, tako vas Bog čuo!

⁸ Išla drveta da pomažu sebi cara, pa rekoše maslini: Budi nam car.

⁹ A maslina im reče: Zar ja da ostavim pretilinu svoju, kojom se čast čini Bogu i ljudima, pa da idem da tumaram za druga drveta?

¹⁰ Potom rekoše drveta smokvi: Hodi ti, budi nam car.

¹¹ A smokva im reče: Zar ja da ostavim slast svoju i krasni rod svoj, pa da idem da tumaram za druga drveta?

¹² Tada rekoše drveta vinovoj lozi: Hodi ti, budi nam car.

¹³ A loza im reče: Zar ja da ostavim vino svoje, koje veseli Boga i ljude, pa da idem da tumaram za druga drveta?

¹⁴ Tada sva drveta rekoše trnu: Hodi ti, budi nam car.

¹⁵ A trn odgovori drvetima: Ako doista hoćete mene da pomažete sebi za cara, hodite sklonite se u hlad moj; ako li nećete, neka izidje oganj iz trna i spali kedre livanske.

¹⁶ Tako sada, jeste li pravo i pošteno radili postavivši Avimeleha carem? I jeste li dobro učinili Jerovalu i domu njegovom? I jeste li mu učinili kako vas je zadužio?

¹⁷ Jer je otac moj vojevao za vas i nije mario za život svoj, i izbavio vas je iz ruku madijanskih.

¹⁸ A vi danas ustaste na dom oca mog, i pobiste sinove njegove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu, i postaviste carem Avimeleha, sina sluškinje njegove, nad Sihemljanima zato što je brat vaš.

¹⁹ Ako ste pravo i pošteno radili danas prema Jerovalu i njegovom domu, veselite se s Avimeleha i on neka se veseli s vas.

²⁰ Ako li niste, neka izidje oganj od Avimeleha i spali Sihemljane i dom Milov, i neka izidje oganj od Sihemljana i od doma Milovog i spali Avimeleha.

²¹ Tada pobeže Jotam, i pobegav dodje u Vir, i onde osta bojeći se Avimeleha brata svog.

²² I vlada Avimeleh Izrailjem tri godine.

²³ Ali Bog pusti zlu volju medju Avimeleha i medju Sihemljane; i Sihemljani izneveriše Avimeleha.

²⁴ Da bi se osvetila nepravda učinjena na sedamdeset sinova Jerovalovih, i krv njihova da bi došla na Avimeleha brata njihovog, koji ih ubi, i na Sihemljane, koji ukrepiše ruku njegovu da ubije braću svoju.

²⁵ I Sihemljani pometaše mu zasede po vrhovima gorskim, pa plenjahu sve koji prolažahu mimo njih onim putem. I bi javljeno Avimelehu.

²⁶ Potom dodje Gal sin Evedov sa svojom braćom, i udjoše u Sihem, i Sihemljani se pouzdaše u nj.

²⁷ I izišavši u polje braše vinograde svoje i gaziše groždje, i veseliše se; i udjoše u kuću

boga svog; i jedomo i pije, i psovaše Avimeleha.

28 I Gal sin Evedov reče: Ko je Avimeleh i šta je Sihem, da mu služimo? Nije li sin Jerovalov? A Zevul nije li njegov pristav? Služite sinovima Emora oca Sihemovog. A što bismo služili tome?

29 O kad bi taj narod bio pod mojom rukom, da smetnem Avimeleha! I reče Avimelehu: Prikupi vojsku svoju, i izidji.

30 A kad ču Zevul, upravitelj gradski, reči Gala sina Evedovog, razgnevi se vrlo.

31 I posla tajno poslanike k Avimelehu i poruči mu: Evo Gal sin Evedov i braća mu dodjoše u Sihem, i evo pobuniše grad na te.

32 Nego ustani noću ti i narod što je s tobom, i zasedi u polju.

33 A ujutro kad sunce ograne, digni se i udari na grad; i evo on i narod koji je s njim izići će preda te, pa učini s njim šta ti može ruka.

34 I Avimeleh usta noću i sav narod što beše sa njim; i zasedoše Sihemu u četiri čete.

35 A Gal sin Evedov izidje i stade pred vratima gradskim; a Avimeleh i narod što beše sa njim izidje iz zasede.

36 A Gal videvši narod reče Zevulu: Eno narod silazi svrh gore. A Zevul mu odgovori: Od sena gorskog čine ti se ljudi.

37 Opet progovori Gal i reče: Eno narod silazi s visa, i četa jedna ide putem k šumi meonenimskoj.

38 A Zevul mu reče: Gde su ti sada usta, kojima si govorio: Ko je Avimeleh da mu služimo? Nije li to onaj narod koji si prezirao? Izidji sada, i bij se s njim.

39 I izidje Gal pred Sihemljanima, i pobi se s Avimelehom.

40 Ali Avimeleh ga potera, i on pobeže od njega; i padoše mnogi pobijeni do samih vrata gradskih.

41 I Avimeleh osta u Arumi; a Zevul istera Gala i braću njegovu, te ne mogahu sedeti u Sihemu.

42 A sutradan izidje narod u polje i bi javljeno Avimelehu.

43 A on uze narod svoj i razdeli ga u tri čete, i namesti ih u zasedu u polju; i kad vide gde narod izlazi iz grada, skoči na nj ih i pobi ih.

44 Jer Avimeleh i četa koja beše s njim udariše i stadoše kod vrata gradskih; a druge dve čete udariše na sve one koji behu u polju, i pobiše ih.

45 I Avimeleh bijaše grad ceo onaj dan, i uze ga, i pobi narod koji beše u njemu, i raskopa grad, i poseja so po njemu.

46 A kad to čuše koji behu u kuli sihenskoj, udjoše u kulu kuće boga Verita.

47 I bi javljeno Avimelehu da su se onde skupili svi koji behu u kuli sihenskoj.

48 Tada Avimeleh izidje na goru Salmon, on i sav narod što behu sa njim; i uzevši Avimeleh sekiru u ruku odseče granu od drveta i metnu je na rame, i reče narodu koji beše s njim: Šta videste da sam ja učinio, brzo činite kao ja.

49 I svaki iz naroda odseče sebi granu, i podjoše za Avimelehom i pometaše grane oko kule, i zapališe njima grad; i izgiboše svi koji behu u kuli sihenskoj, oko hiljadu ljudi i žena.

50 Potom otide Avimeleh na Teves, i stade u logor kod Tevesa, i uze ga.

51 A beše tvrda kula usred grada, i u nju pobegoše svi ljudi i žene i svi gradjani, i zatvorivši se popeše se na krov od kule.

52 A Avimeleh dodje do kule i udari na nju, i dodje do vrata od kule da je zapali ognjem.

53 Ali jedna žena baci komad žrvnja na glavu Avimelehu i razbi mu glavu.

54 A on brže viknu momka koji mu nošaoše oružje, i reče mu: Izvadi mač svoj i ubi me, da

ne kažu za me: Žena ga je ubila. I probode ga sluga njegov, te umre.

55 A kad videše Izrailjci gde pogibe Avimeleh, otidoše svaki u svoje mesto.

56 Tako plati Bog Avimelehu za zlo koje je učinio ocu svom ubivši sedamdeset braće svoje.

57 I sve zlo ljudi Sihemljana povrati Bog na njihove glave, i steče im se kletva Jotama sina Jerovalovog.

ПОГЛАВЉЕ 10

A posle Avimeleha usta da izbavi Izrailja Tola sin Fuve sina Dodovog, čovek plemena Isaharovog, koji sedjaše u Samiru u gori Jefremovoj.

2 I bi sudija Izrailju dvadeset i tri godine, pa umre i bi pogreben u Samiru.

3 Posle njega usta Jair od plemena Galadovog, i bi sudija Izrailju dvadeset i dve godine;

4 I imaše trideset sinova, koji jahahu na tridesetoro magaradi, i imahu trideset gradova, koji se zovu sela Jairova do danas i jesu u zemlji Galadovoj.

5 I umre Jair, i bi pogreben u Kamonu.

6 A sinovi Izrailjevi opet činiše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima i Astarotama, i bogovima sirskim, i bogovima sidonskim, i bogovima moavskim, i bogovima sinova Amonovih i bogovima filistejskim; i ostaviše Gospoda i ne služahu Mu.

7 Zato se razgnevi Gospod na Izrailja, te ih dade u ruke Filistejima i u ruke sinovima Amonovim.

8 A oni gaziše i satiraše sinove Izrailjeve od one godine osamnaest godina, sve sinove Izrailjeve koji behu s one strane Jordana, u zemlji amorejskoj, koja je u Galadu.

9 I predjoše sinovi Amonovi preko Jordana da se biju i s Judom i s Venijaminom i s domom Jefremovim; i bi Izrailj u velikoj nevolji.

10 Tada vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu govoreći: Sagrešismo Ti što ostavismo Boga svog i služismo Valima.

11 A Gospod reče sinovima Izrailjevim: Od Misiraca i Amoreja i od sinova Amonovih i od Filisteja,

12 I od Sidonjana i od Amalika i od Amonaca, koji vas mučiše, nisam li vas izbavljao kad vapijaste k meni?

13 Ali vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima; zato vas više neću izbavljati.

14 Idite i vičite one bogove koje ste izabrali, neka vas oni izbave u nevolji vašoj.

15 A sinovi Izrailjevi rekoše Gospodu: Sagrešismo; čini s nama šta Ti je drago, samo nas sada izbavi.

16 I pobacaše izmedju sebe bogove tudje, i stadoše služiti Gospodu; i sažali Mu se radi muke sinova Izrailjevih.

17 A sinovi Amonovi skupiše se i stadoše u logor u Galadu; skupiše se i sinovi Izrailjevi i stadoše u logor u Mispi.

18 A narod i knezovi galadski rekoše jedan drugom: Ko će početi boj sa sinovima Amonovim? On neka bude poglavar svima koji žive u Galadu.

ПОГЛАВЉЕ 11

- A** Jeftaj od Galada beše hrabar junak, ali sin jedne kurve, s kojom Galad rodi Jeftaja.
- ² Ali Galadu i žena njegova rodi sinove, pa kad dorastoše sinovi te žene, oteraše Jeftaja rekavši mu: Nećeš imati nasledstvo u domu oca našeg, jer si sin druge žene.
- ³ Zato pobeže Jeftaj od braće svoje, i nastani se u zemlji Tovu; i stekoše se k njemu ljudi praznovi, i idjahu s njim.
- ⁴ A posle nekog vremena zavojštiše sinovi Amonovi na Izrailja;
- ⁵ I kad zavojštiše sinovi Amonovi na Izrailja, otidoše starešine galadske da dovedu Jeftaja iz zemlje Tova.
- ⁶ I rekoše Jeftaju: Hodi i budi nam vojvoda, da vojujemo sa sinovima Amonovim.
- ⁷ A Jeftaj reče starešinama galadskim: Ne mrzite li vi na me, i ne isteraste li me iz doma oca mog? Što ste dakle došli k meni sada kad ste u nevolji?
- ⁸ A starešine galadske rekoše Jeftaju: Zato smo sada došli opet k tebi da podješ s nama i da vojuješ sa sinovima Amonovim i da nam budeš poglavar svima koji živimo u Galadu.
- ⁹ A Jeftaj reče starešinama galadskim: Kad hoćete da me odvedete natrag da vojujem sa sinovima Amonovim, ako mi ih da Gospod, hoću li vam biti poglavar?
- ¹⁰ A starešine galadske rekoše Jeftaju: Gospod neka bude svedok medju nama, ako ne učinimo kako si kazao.
- ¹¹ Tada otide Jeftaj sa starešinama galadskim, i narod ga postavi poglavarem i vojvodom nad sobom: i Jeftaj izgovori pred Gospodom u Mispi sve reči koje beše rekao.
- ¹² Potom posla Jeftaj poslanike k caru sinova Amonovih, i poruči: Šta imaš ti sa mnom, te si dopao k meni da ratuješ po mojoj zemlji?
- ¹³ A car sinova Amonovih reče poslanicima Jeftajevim: Što je uzeo Izrailj moju zemlju kad dodje iz Misira, od Ariona do Javoka i do Jordana; sada dakle vrati mi je s mirom.
- ¹⁴ Ali Jeftaj posla opet poslanike k caru sinova Amonovih..
- ¹⁵ I poruči mu: Ovako veli Jeftaj: Nije uzeo Izrailj zemlje moavske ni zemlje sinova Amonovih.
- ¹⁶ Nego izašavši iz Misira predje Izrailj preko pustinje do Crvenog Mora i dodje do Kadisa.
- ¹⁷ I posla Izrailj poslanike k caru edomskom i reče: Pusti da prodjem kroz tvoju zemlju. Ali ne poslušā car edomski. Posla takodje k caru moavskom:, ali ni on ne hte. I tako staja Izrailj u Kadisu.
- ¹⁸ Potom idući preko pustinje obidje zemlju edomsku i zemlju moavsku, i došavši s Istoka zemlji moavskoj stade u logor s one strane Ariona; ali ne predjoše preko medje moavske, jer Arion beše medja moavska.
- ¹⁹ Nego posla Izrailj poslanike k Sionu caru amorejskom, caru esevonskom, i reče mu Izrailj; dopusti nam da prodjemo kroz tvoju zemlju do svog mesta.
- ²⁰ Ali Sion ne verova Izrailju da ga pusti da predje preko medje njegove, nego Sion skupi sav svoj narod i stadoše u logor u Jasi, i pobi se sa Izrailjem.
- ²¹ A Gospod Bog Izrailjev predade Siona i sav narod njegov u ruke sinovima Izrailjevim, te ih pobiše; i zarobi Izrailj svu zemlju Amoreja, koji življahu u onoj zemlji.
- ²² Zadobiše svu zemlju amorejsku od Ariona do Javoka, i od pustinje do Jordana.
- ²³ Tako je dakle Gospod Bog Izrailjev oterao Amoreje ispred naroda svog Izrailja, pa ti li hoćeš da je zemlja njihova tvoja?
- ²⁴ Nije li tvoje ono što ti da da je tvoje Hemos bog tvoj? Tako koga god Gospod Bog naš otera ispred nas, onog je zemlja naša.
- ²⁵ Ili si ti po čem bolji od Valaka sina Seforovog cara moavskog? Je li se on kad svadjao s Izrailjem? Je li kad vojevao s nama?

- ²⁶ Izrailj živi u Esevonu i u selima njegovim i u Aroiru i selima njegovim i po svim gradovima duž Arnona tri stotine godina; zašto ne oteste za toliko vremena.
- ²⁷ I tako nisam ja tebi skrivio, nego ti meni činiš zlo ratujući na me. Gospod sudija nek sudi danas između sinova Izrailjevih i sinova Amonovih.
- ²⁸ Ali car sinova Amonovih ne posluša reči koje mu poruči Jeftaj.
- ²⁹ I sidje na Jeftaja duh Gospodnji, te prodje kroz Galad i kroz Manasiju, prodje i Mispu galadsku, i od Mispe galadske dodje o sinova Amonovih.
- ³⁰ I zavetova Jeftaj zavet Gospodu i reče: Ako mi daš sinove Amonove u ruke,
- ³¹ Šta god izidje na vrata iz kuće moje na susret meni, kad se vratim zdrav od sinova Amonovih, biće Gospodnje, i prineću na žrtvu paljenicu.
- ³² I tako dodje Jeftaj do sinova Amonovih da se bije s njima; i Gospod mu ih dade u ruke.
- ³³ I pobi ih od Aroira pa do Minita u dvadeset gradova i do ravnice vinogradske u boju vrlo velikom; i sinovi Amonovi biše pokoreni pred sinovima Izrailjevim.
- ³⁴ A kad se vraćашe Jeftaj kući svojoj u Mispu, gle, kći njegova izidje mu na susret s bubnjevima i sviralama; ona mu beše jedinica, i osim nje ne imашe ni sina ni kćeri.
- ³⁵ Pa kad je ugleda, razdre haljine svoje i reče: Ah kćeri moja! Vele li me obori! Ti si od onih što me cvele; jer sam otvorio usta svoja ka Gospodu i ne mogu poreći.
- ³⁶ A ona mu reče: Oče moj, kad si otvorio usta svoja ka Gospodu, učini mi, kako je izašlo iz usta tvojih, kad te je Gospod osvetio od neprijatelja tvojih, sinova Amonovih.
- ³⁷ Još reče ocu svom: Učini mi ovo: ostavi me do dva meseca da otidem da se popnem na gore da oplaćem svoje devojашtvo s drugama svojim.
- ³⁸ A on joj reče: Idi. I pusti je na dva meseca, i ona otide s drugama svojim i oplakiva devojашtvo svoje po gorama.
- ³⁹ A kad prodjoše dva meseca, vrati se k ocu svom; i on svrši na njoj zavet svoj koji beše zavetovao. A ona ne pozna čoveka. I posta običaj u Izrailju
- ⁴⁰ Da od godine do godine idu kćeri Izrailjeve da plaću za kćerju Jeftaja od Galada, četiri dana u godini.

ПОГЛАВЉЕ 12

A ljudi od plemena Jefremovog skupiše se, i prešavši na sever rekoše Jeftaju: Zašto si išao u boj na sinove Amonove a nas nisi pozvao da idemo s tobom? Spalićemo ognjem dom tvoj i tebe.

² A Jeftaj im reče: Imah veliku raspru sa sinovima Amonovim ja i moj narod, i pozvah vas, ali me ne izbaviste iz ruku njegovih.

³ Pa videći da me ne izbaviste, stavih dušu svoju u ruku svoju i otidoh na sinove Amonove, i Gospod mi ih dade u ruke; pa što ste sada došli k meni da se bijete sa mnom?

⁴ Tada Jeftaj skupi sve ljude od Galada, i udari na Jefrema; i ljudi od Galada pobiše Jefrema; jer govorahu: Begunci ste Jefremovi vi, ljudi od Galada, koji se bavite među Jefremom i među Manasijom.

⁵ I Galad uze Jefremu brodove jordanske. I kad koji od Jefrema dobeže i reče: Pusti me da predjem, rekoše mu oni od Galada: Jesi li od Jefrema? I kad on reče: Nisam,

⁶ Onda mu rekoše: Reci: Šibolet. A on reče: Šibolet, ne mogući dobro izgovoriti. Tada ga uhvatiše i zaklaše na brodu jordanskom. I pogibe u ono vreme iz plemena Jefremovog četrdeset i dve hiljade.

⁷ I Jeftaj bi sudija Izrailju šest godina; i umre, i bi pogreben u gradu galadskom.

- ⁸ A posle njega bi sudija Izrailju Avesan iz Vitlejema.
- ⁹ I imaše trideset sinova i trideset kćeri, koje razuda iz kuće, a trideset devojaka dovede sinovima svojim iz drugih kuća; i bi sudija Izrailju sedam godina.
- ¹⁰ I potom umre Avesan, i bi pogreben u Vitlejemu.
- ¹¹ A posle njega bi sudija Izrailju Elon o d Zavulona; on bi sudija Izrailju deset godina.
- ¹² Potom umre Elon od Zavulona i bi pogreben u Ajalonu u zemlji Zavulonovoj.
- ¹³ Posle njega bi sudija u Izrailju Avdon sin Elilov Faratonjanin.
- ¹⁴ On imaše četrdeset sinova i trideset unuka, koji jahahu sedamdesetoro magaradi. I bi sudija Izrailju osam godina.
- ¹⁵ Potom umre Avdon sin Elilov Faratonjanin, i bi pogreben u Faratonu u zemlji Jefremovoj na gori amaličkoj.

ПОГЛАВЉЕ 13

A sinovi Izrailjevi opet činiše što je zlo pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke Filistejima za četrdeset godina.

- ² A beše jedan čovek od Saraje od plemena sinova Danovih, po imenu Manoje, i žena mu beše nerotkinja, i ne radjaše.
- ³ Toj ženi javi se andjeo Gospodnji i reče joj: Gle, ti si sad nerotkinja, i nisi radjala; ali ćeš zatrudneti i rodićeš sina.
- ⁴ Nego sada čuvaj se da ne piješ vino ni silovito piće, i da ne jedeš ništa nečisto.
- ⁵ Jer gle, zatrudnećeš, i rodićeš sina, i britva da ne predje po njegovoj glavi, jer će dete biti nazirej Božji od utrobe materine, i on će početi izbavljati Izrailja iz ruku filistejskih.
- ⁶ I žena dodje i reče mužu svom govoreći: Čovek Božji dodje k meni, i lice mu beše kao lice andjela Božjeg, vrlo strašno; ali ga ne zapitah odakle je, niti mi on kaza svoje ime.
- ⁷ Nego mi reče: Gle, ti ćeš zatrudneti, i rodićeš sina; zato sada ne pij vino ni silovito piće i ne jedi ništa nečisto; jer će dete biti nazirej Božji od utrobe materine pa do smrti.
- ⁸ Tada se Manoje pomoli Gospodu i reče: O Gospode! Neka opet dodje k nama čovek Božji, kog si slao, da nas nauči šta ćemo činiti sa detetom, kad se rodi.
- ⁹ I usliši Gospod glas Manojev; i dodje opet andjeo Gospodnji k ženi kad sedjaše u polju; a Manoje muž njen ne beše kod nje.
- ¹⁰ Tada žena brže otrča i javi mužu svom govoreći mu: Evo, javi mi se onaj čovek, koji mi je pre dolazio.
- ¹¹ A Manoje ustavši podje sa ženom svojom; i kad dodje k čoveku, reče mu: Jesi li ti onaj čovek što je govorio ovoj ženi? On odgovori: Jesam.
- ¹² A Manoje reče: Kad bude šta si kazao, kako će biti pravilo za dete i šta će činiti s njim?
- ¹³ A andjeo Gospodnji reče Manoju: Žena neka se čuva od svega što sam joj kazao.
- ¹⁴ Neka ne jede ništa što dolazi s vinove loze, i vino ni silovito piće neka ne pije, i ništa nečisto neka ne jede. Šta sam joj zapovedio sve neka drži.
- ¹⁵ Tada reče Manoje andjelu Gospodnjem: Radi bismo te ustaviti da ti zgotovimo jare,
- ¹⁶ A andjeo Gospodnji odgovori Manoju: Da me i ustaviš, neću jesti tvoje jelo; nego ako hoćeš zgotovi žrtvu paljenicu, prinesi je Gospodu. Jer Manoje nije znao da je andjeo Gospodnji.
- ¹⁷ Opet reče Manoje andjelu Gospodnjem: Kako ti je ime? Da ti zahvalimo kad se zbude šta si rekao.

- ¹⁸ A andjeo Gospodnji odgovori mu: Što pitaš za ime moje? Čudno je.
- ¹⁹ Tada Manoje uze jare i dar, i prinese Gospodu na steni; a andjeo učini čudo pred Manom i ženom njegovom;
- ²⁰ Jer kad se podiže plamen s oltara k nebu, andjeo Gospodnji podiže se u plamenu s oltara; a Manoje i žena njegova videći to padoše ničice na zemlju;
- ²¹ A andjeo se Gospodnji ne javi više Manoju ni ženi njegovoj. Tada Manoje razume da je andjeo Gospodnji.
- ²² I reče Manoje ženi svojoj: Zacelo ćemo umreti, jer videsmo Boga.
- ²³ A žena mu reče: Kad bi hteo Bog da nas ubije, ne bi primio iz naših ruku žrtvu paljenicu ni dar, niti bi nam pokazao sve ovo, niti bi nam sad objavio takve stvari.
- ²⁴ I tako ta žena rodi sina, i nade mu ime Samson; i dete odraste, i Gospod ga blagoslovi.
- ²⁵ I duh Gospodnji poče hoditi s njim po logoru Danovom, izmedju Saraje i Estaola.

ПОГЛАВЉЕ 14

- I** sidje Samson u Tamnat, i vide onde jednu devojkicu izmedju kćeri filistejskih.
- ² I vrativši se kaza ocu svom i materi svojoj govoreći: Videh devojkicu u Tamnatu izmedju kćeri filistejskih; oženite me njom.
- ³ A otac i mati rekoše mu: Zar nema devojkice medju kćerima tvoje braće u svem narodu mom, da ideš da se oženiš izmedju Filisteja neobrezanih? A Samson odgovori ocu svom: Njom me oženi, jer mi je ona omilela.
- ⁴ A otac i mati njegova ne znahu da je to od Gospoda, i da traži zdevicu s Filistejima; jer u ono vreme Filisteji vladahu sinovima Izrailjevim.
- ⁵ I tako sidje Samson s ocem svojim i s materom svojom u Tamnat, i kad dodjoše do vinograda tamnatskih, gle, mlad lav ričući sukobi ga.
- ⁶ I duh Gospodnji sidje na nj, te rastrže lava kao jare nemajući ništa u ruci: i ne kaza ocu ni materi šta je učinio.
- ⁷ I tako došavši govori s devojkicom, i ona omile Samsonu.
- ⁸ A posle nekoliko dana idući opet da je odvede, svrne da vidi mrtvog lava; a gle, u mrtvom lavu roj pčela i med.
- ⁹ I izvadi ga u ruku, i podje putem jedući; i kad dodje k ocu i materi, dade im te jedošće; ali im ne reče da je iz mrtvog lava izvadio med.
- ¹⁰ I tako dodje otac njegov k onoj devojci, i Samson učini onde veselje, jer tako činjahu momci.
- ¹¹ I kad ga videše Filisteji, izabraše trideset drugova da budu s njim.
- ¹² I reče im Samson: Ja ću vam zagonetnuti zagonetku, pa ako mi je odgonetnete za sedam dana dok je veselje i pogodite, daću vam trideset košulja i trideset svećanih haljina.
- ¹³ Ako li ne odgonetnete, vi ćete dati meni trideset košulja i tridesetore svećane haljine. A oni mu rekoše: Zagonetni zagonetku svoju, da čujemo.
- ¹⁴ Tada im reče; od onog koji jede izidje jelo, i od ljutog izidje slatko. I ne mogaše odgonetnuti zagonetke tri dana.
- ¹⁵ I sedmi dan rekoše ženi Samsonovoj: Nagovori muža svog da nam kaže zagonetku, ili ćemo spaliti ognjem tebe i dom oca tvog. Jeste li nas zato pozvali da nam uzmete imanje? Je li tako?
- ¹⁶ I stade plakati žena Samsonova pred njim govoreći: Ti mrziš na me, i ti me ne ljubiš;

zagonetnuo si zagonetku sinovima naroda mog, a nećeš meni da kažeš. A on joj reče: Gle, ni ocu svom ni materi svojoj nisam je kazao, a tebi da je kažem?

¹⁷ I ona plaka pred njim za sedam dana dokle trajaše veselje. A sedmi dan kaza joj, jer beše navalila na nj: a ona kaza zagonetku sinovima naroda svog.

¹⁸ Tada mu rekoše ljudi grada onog sedmi dan dok sunce ne zadje: Šta je sladje od meda, i šta je ljuće od lava? A on im reče: Da niste orali na mojoj junici, ne biste pogodili moje zagonetke.

¹⁹ I dodje na nj duh Gospodnji, te sidje u Askalon, i pobi onde trideset ljudi, i uze odelo s njih i dade svečane haljine onima koji odgonetnuše zagonetku; i rasrdi se vrlo i otide kući oca svog.

²⁰ A žena Samsonova udade se za druga njegovog, s kojim se beše udružio.

ПОГЛАВЉЕ 15

A posle nekoliko dana, o pšeničnoj žetvi, dodje Samson da pohodi ženu svoju donesavši joj jare, i reče: Idem k ženi svojoj u ložnicu. Ali mu otac njen ne dade da udje.

² Jer reče otac njen: Ja misljah zacelo da ti nije po volji, pa je dadoh drugu tvom; nego mladja sestra njena nije li lepša od nje? Uzmi nju mesto one.

³ A Samson im reče: Ja neću biti kriv Filistejima kad im učinim zlo.

⁴ I otišavši Samson uhvati trista lisica, i uze luča, i sveza po dve u repove, i metnu po jedan luč medju dva repa.

⁵ Pa zapali lučeve, i pusti u letinu filistejsku, i popali letinu požnjevenu i nepožnjevenu, i vinograde i maslinike.

⁶ Tada Filisteji rekoše: Ko je to učinio? I odgovoriše: Samson zet Tamnaćaninov, jer mu uze ženu i dade je drugu njegovom. Tada dodjoše Filisteji i spališe ognjem nju i oca njenog.

⁷ A Samson im reče: Ako ste i učinili tako, opet ću vam se osvetiti, pa ću se onda okaniti.

⁸ I polomi ih ljuto nogama po bedrima: Potom otide i nastani se u pećini od stene Itama

⁹ Tada izidjoše Filisteji i stadoše u logor prema Judi, i raširiše se do Lehije.

¹⁰ A ljudi od Jude rekoše: Što ste izašli na nas? I odgovoriše: Izašli smo da svežemo Samsona i da mu učinimo kako je on nama učinio.

¹¹ Tada izidje tri hiljade ljudi iz Jude k pećini u steni Itamu, i rekoše Samsonu: Ne znaš li da Filisteji vladaju nad nama? A on im reče: Kako su oni meni učinili tako ja učinih njima.

¹² Oni mu rekoše: Došli smo da te svežemo i predamo u ruke Filistejima. A Samson im reče: Zakunite mi se da nećete vi uložiti na me.

¹³ Oni mu odgovoriše i rekoše: Nećemo; nego ćemo te samo svezati i predati u njihove ruke, ali te nećemo pogubiti. I svezaše ga u dva nova uža i odvedoše ga iz stene.

¹⁴ I kad on dodje do Lehije, Filisteji ga sretoše vičući od radosti; a Duh Gospodnji sidje na nj, i uža na rukama njegovim postaše kao konci izgoreli od vatre, i spadoše sveze s ruku njegovih.

¹⁵ I on nadje čeljust magareću još sirovu, i pruživši ruku svoju uze je, i pobi njom hiljadu ljudi.

¹⁶ Potom reče Samson: Čeljušću magarećom jednu gomilu, dve gomile, čeljušću magarećom pobih hiljadu ljudi.

¹⁷ A kad izreče, baci čeljust iz ruke svoje, i nazva ono mesto Ramat-Lehija.

¹⁸ I beše žedan jako, te zavapi ka Gospodu i reče: Ti si učinio rukom sluge svog ovo

izbavljenje veliko; a sad hoću li umreti od žeđi, ili ću pasti u ruke neobrezanima?

¹⁹ Tada Bog rascepi stenu u Lehiji, i poteče voda iz nje, te se napi, i povrati mu se duh i ožive. Zato se prozva onaj izvor En-Akore, koji je u Lehiji do današnjeg dana.

²⁰ I bi sudija Izrailju za vremena filistejskog dvadeset godina.

ПОГЛАВЉЕ 16

Potom otide Samson u Gazu, i onde vide jednu ženu kurvu, i udje k njoj.

² I ljudima u Gazi bi kazano: Dodje Samson ovamo. I opkoliše i vrebaše ga celu noć na vratima gradskim; i stajahu u potaji celu noć govoreći: Dok svane, ubićemo ga.

³ Ali Samson spavav do ponoći usta u ponoći, i ščepa vrata gradska s oba dovratka i iščupa ih s prevornicom zajedno, i metnu ih na ramena i odnese na vrh gore koja je prema Hevronu.

⁴ Posle toga zamilova devojku na potoku Soriku, kojoj beše ime Dalida.

⁵ I dodjoše k njoj knezovi filistejski i rekoše joj: Prevari ga i iskušaj gde mu stoji velika snaga i kako bi smo mu dosadili da ga svežemo i savladamo; a mi ćemo ti dati svaki po hiljadu i sto srebrnika.

⁶ I Dalida reče Samsonu: Hajde kaži mi gde stoji tvoja velika snaga i čim bi se mogao svezati i savladati.

⁷ A Samson joj reče: Da me svežu u sedam gužava sirovih neosušenih, onda bih izgubio snagu i bio kao i drugi čovek.

⁸ I donesoše joj knezovi filistejski sedam gužava sirovih, još neosušenih, i ona ga sveza njima.

⁹ A kod nje beše zaseda u sobi; i ona mu reče: Eto Filisteja na te, Samsone! A on pokida gužve, kao što se kida konac od kudelje kad oseti vatru; i ne dozna se za snagu njegovu.

¹⁰ Potom reče Dalida Samsonu: Gle, prevario si me, i slagao si mi; nego hajde kaži mi čim bi se mogao svezati.

¹¹ A on joj reče: Da me dobro svežu novim užima kojima nije ništa radjeno, tada bih izgubio snagu i bio bih kao drugi čovek.

¹² I Dalida uze nova uža, i sveza ga njima, pak mu reče: Eto Filisteji na te Samsone! A zaseda beše u sobi. A on raskide s ruku uža kao konac.

¹³ Tada reče Dalida Samsonu: Jednako me varaš i lažeš mi; kaži mi čim bi se mogao svezati? A on joj reče: Da sedam pramena kose na glavi mojoj priviješ na vratilo.

¹⁴ I ona zaglavivši vratilo kocem, reče: Evo Filisteja na te, Samsone! A on se probudi od sna, i istrže kolac i osnovu i vratilo.

¹⁵ Opet mu ona reče: Kako možeš govoriti: Ljubim te, kad srce tvoje nije kod mene? Već si me tri puta prevario ne hoteći mi kazati gde ti je velika snaga.

¹⁶ I ona mu dosadjivaše svojim rečima svaki dan i navaljivaše na nj, i duša mu prenemože da umre.

¹⁷ Te joj otvori celo srce svoje, i reče joj: Britva nije nikad prešla preko glave moje, jer sam nazirej Božji od utrobe matere svoje; da se obrijem, ostavila bi me snaga moja i oslabio bih, i bio bih kao svaki čovek

¹⁸ A Dalida videći da joj je otvorio celo srce svoje, posla i pozva knezove filistejske poručivši im: Hodite sada, jer mi je otvorio celo srce svoje. Tada dodjoše knezovi filistejski k njoj i donesoše novce u rukama svojim.

¹⁹ A ona ga uspava na krilu svom, i dozva čoveka te mu obrija sedam pramena kose s

glave, i ona ga prva svlada kad ga ostavi snaga njegova.

²⁰ I ona reče: Eto Filisteja na te, Samsone! A on probudivši se od sna reče: Izaći ću kao i pre i oteću se; jer ne znaše da je Gospod odstupio od njega.

²¹ Tada ga uhvatiše Filisteji, i iskopaše mu oči, i odvedoše ga u Gazu i okovaše ga u dvoje verige bronzane; i meljaše u tamnici.

²² A kosa na glavi njegovoj poče rasti kao što je bila kad ga obrijaše.

²³ I knezovi filistejski skupiše se da prinesu veliku žrtvu Dagonu bogu svom, i da se provesele, pa rekoše: Predade nam bog naš u ruke naše Samsona neprijatelja našeg.

²⁴ Takodje i narod videvši ga hvaljaše boga svog govoreći: Predade nam bog naš u ruke naše neprijatelja našeg i zatirača zemlje naše i koji pobi tolike izmedju nas.

²⁵ I kad se razveseli srce njihovo rekoše: Zovite Samsona da nam igra. I dozvaše Samsona iz tamnice da im igra, i namestiše ga medju dva stuba.

²⁶ Tada Samson reče momku koji ga držaše za ruku: Pusti me, da opipam stubove na kojima stoji kuća, da se naslonim na njih.

²⁷ A kuća beše puna ljudi i žena i svi knezovi filistejski behu onde; i na krovu beše oko tri hiljade ljudi i žena, koji gledahu kako Samson igra.

²⁸ Tada Samson zavapi ka Gospodu i reče: Gospode, Gospode! Opomeni me se, molim te, i ukrepi me, molim te, samo sada, o Bože! Da se osvetim jedanput Filistejima za oba oka svoja.

²⁹ I zagrli Samson dva stuba srednja, na kojima stajaše kuća, i nasloni se na njih, na jedan desnom a na drugi levom rukom svojom.

³⁰ Pa onda reče Samson: Neka umrem s Filistejima. I naleže jako, i pade kuća na knezove i na sav narod koji beše u njoj; i bi mrtvih koje pobi umirući više nego onih koje pobi za života svog.

³¹ Posle dodjoše braća njegova i sav dom oca njegovog, i uzeše ga, i vrativši se pogreboše ga izmedju Saraje i Estola u grobu Manoja oca njegovog. A on bi sudija Izrailju dvadeset godina.

ПОГЛАВЉЕ 17

A beše jedan čovek iz gore Jefremove po imenu Miha.

² On reče materi svojoj: Hiljadu i sto srebrnika, što su ti ukradeni, za koje si klela i govorila preda mnom, evo, to je srebro u mene, ja sam ga uzeo. A mati mu reče: Gospod da te blagoslovi, sine!

³ A kad vrati hiljadu i sto srebrnika materi svojoj, reče mati njegova: To sam srebro posvetila Gospodu iz svoje ruke za tebe, sine moj, da se načini od njega lik rezan i liven; zato ti ga sada dajem natrag.

⁴ Ali on opet dade srebro materi svojoj, a mati uze dvesta srebrnika i dade zlataru, a on načini od njega lik rezan i liven, te beše u kući Mišinoj.

⁵ I taj Miha imaše kuću za bogove, i načini, oplećak i likove, i posveti jednog izmedju sinova svojih da mu bude sveštenik.

⁶ U to vreme ne beše cara u Izrailju: svaki činjaše šta mu drago.

⁷ A beše jedan mladić iz Vitlejema Judinog, od porodice Judine, koji beše Levit i onde boravljaše.

⁸ On otide iz tog grada, Vitlejema Judinog, da se nastani gde može; i idući svojim putem dodje u goru Jefremovu do kuće Mišine.

⁹ A Miha mu reče: Otkuda ideš? Odgovori mu Levit: Iz Vitlejema Judinog, idem da se nastanim gde mogu.

¹⁰ A Miha mu reče: Ostani kod mene, i budi mi otac i sveštenik, a ja ću ti dati deset srebrnika na godinu i dvoje haljine i hranu. I otide Levit k njemu.

¹¹ I Levitu bi po volji da ostane kod njega, i bi mu taj mladić kao da mu je sin.

¹² I Miha posveti Levita da mu je sveštenik taj mladić, i osta u kući Mišinoj.

¹³ Tada reče Miha: Sada znam da će mi Gospod učiniti dobro zato što imam Levita sveštenika.

ПОГЛАВЉЕ 18

U to vreme ne beše cara u Izrailju, i u to vreme pleme Danovo tražаше sebi nasledstvo gde bi nastavalo, jer mu dotada ne beše dopalo nasledstvo medju plemenima Izrailjevim.

² Zato poslaše sinovi Danovi iz porodice svoje pet ljudi izmedju sebe, hrabre ljude od Saraje i Estaola, da uhode zemlju i dobro razmotre, i rekoše im: Idite, razmotrite zemlju. I oni otidoše u goru Jefremovu u kuću Mišinu i zanočiše onde.

³ I kad behu kod kuće Mišine, poznaše glas onog mladića Levita, i svrativši se onamo rekoše mu: Ko te dovede ovamo? I šta radiš tu? I šta ćeš tu?

⁴ A on im reče: Tako i tako učini mi Miha, i najmi me da mu budem sveštenik.

⁵ A oni mu rekoše: Upitaj Boga da znamo hoće li nam biti srećan put na koji podjosmo.

⁶ A sveštenik im reče: Idite s mirom; po volji je Gospodu put kojim idete.

⁷ I tako pošavši onih pet ljudi dodjoše u Lais, i videše tamošnji narod gde živi bez straha po običaju sidonskom, mirno i bez straha, i da nema nikoga u zemlji ko bi im čim god dosadjivao ili otimao vlast, i da su daleko od Sidonjana niti imaju šta s kim.

⁸ Pa kad se vratiše k braći svojoj u Saraju i Estaol, rekoše im braća: Šta je?

⁹ A oni rekoše: Ustajte da idemo na njih; jer videsmo zemlju, i vrlo je dobra. I vi ne marite? Nemojte se leniti, nego pohitajte da uzmete zemlju.

¹⁰ Kad dodjete, doći ćete k narodu bezbrižnom i u zemlju prostranu; jer je predade Bog u naše ruke; to je mesto gde nema nedostataka ni u čem što ima na zemlji.

¹¹ Tada podjoše odande iz Saraje i Estaola šest stotina ljudi od porodice Danove naoružanih.

¹² I otišavši stadoše u logor kod Kirijat-Jarima u Judi; zato se prozva ono mesto Mahane-Dan do danas, i jeste iza Kirijat-Jarima.

¹³ A odande pošavši u goru Jefremovu dodjoše u kuću Mišinu.

¹⁴ Tada progovoriše petorica što behu išli da uhode zemlju laisku, i rekoše braći svojoj: Znate li da u ovim kućama ima oplećak i likovi, i lik rezan i lik liven? Sada dakle gledajte šta ćete raditi.

¹⁵ A oni svrativši se onamo udjoše u kuću gde beše mladić Levit, u kuću Mišinu, i upitaše ga za zdravlje.

¹⁶ A šest stotina ljudi naoružanih od sinova Danovih stadoše pred vratima.

¹⁷ A pet ljudi što behu išli da uhode zemlju otišavši udjoše i uzeše lik rezan i oplećak i likove i lik liven; a sveštenik stajaše na vratima sa šest stotina ljudi naoružanih.

¹⁸ I oni što udjoše u kuću Mišinu kad uzeše lik rezani, oplećak, likove i lik liveni, sveštenik im reče: Šta radite?

¹⁹ A oni mu rekoše: Ćuti, metni ruku na usta, pa hajde s nama, i budi nam otac i sveštenik. Šta ti je bolje, biti sveštenik kući jednog čoveka ili biti sveštenik plemenu i porodici u

Izrailju?

²⁰ I sveštenik se obradova u srcu, i uze oplećak i likove i lik rezani, i udje medju narod.

²¹ I okrenuvši se podjoše pustivši decu i stoku i zaklade napred.

²² A kad behu daleko od kuće Mišine, onda ljudi koji življahu u kućama blizu kuće Mišine skupiše se i podjoše u poteru za sinovima Danovim.

²³ I vikaše za sinovima Danovim, a oni obazrevši se rekoše Miši: Šta ti je, te si skupio tolike ljude?

²⁴ A on reče: Uzeli ste moje bogove koje sam načinio, i sveštenika, pa otidoste. Šta još imam? Pa još kažete: Šta ti je?

²⁵ A sinovi Danovi rekoše mu: Nemoj da ti se čuje glas za nama, da ne bi udarili na vas ljudi gnevni, te ćeš izgubiti dušu svoju i dušu doma svog.

²⁶ I sinovi Danovi otidoše svojim putem, a Miha, videći da su jači od njega vrati se i otide kući svojoj.

²⁷ I oni uzevši šta beše načinio Miha, i sveštenika, kog imaše, dodjoše u Lais k narodu mirnom i bezbrižnom; pa ih isekoše oštrim mačem, a grad upališe ognjem.

²⁸ I ne beše nikoga da ih izbavi; jer behu daleko od Sidona i ne imahu ništa ni s kim; a grad beše u dolini koja je kod Vet-Reova. Posle sazidaše grad i naseliše se u njemu.

²⁹ I nazvaše grad Dan po imenu Dana oca svog, koji se rodi Izrailju; a pre se grad zvaše Lais.

³⁰ I sinovi Danovi namestiše sebi onaj lik rezani; a Jonatan sin Girsona Manasijinog i sinovi njegovi behu sveštenici plemenu Danovom dokle se god ne iseli iz zemlje.

³¹ I namešten im stajaše onaj lik rezani, koji načini Miha, za sve vreme dokle dom Božji beše u Silomu.

ПОГЛАВЉЕ 19

I u to vreme, kad ne beše cara u Izrailju, beše jedan Levit koji življaše kao došljak kraj gore Jefremove, i uze inoću iz Vitlejema Judinog.

² A inoča njegova činjaše preljubu kod njega, pa otide od njega kući oca svog u Vitlejem Judin, i osta onde četiri meseca.

³ A muž njen usta i otide za njom da joj lepo govori i da je dovede natrag, imajući sa sobom momka svog, i dva magarca; i ona ga uvede u kuću oca svog, i kad ga vide otac njen obradova se dolasku njegovom.

⁴ I ustavi ga tast njegov, otac mladičin, i osta kod njega tri dana, i onde jedjahu i pijahu i noćivahu.

⁵ A četvrti dan kad ustaše rano, usta i on da ide; ali otac mladičin reče zetu svom: Potkrepi srce svoje zalogajem hleba, pa onda idite.

⁶ I tako sedoš e i sedoš e obojica zajedno i napiše se; pa reče otac mladičin mužu: Hajde ostani još noćas, i budi veseo.

⁷ Ali čovek usta da ide; ali tast njegov navali na nj, te opet noći onde.

⁸ Potom urani petog dana da ide; i reče mu otac mladičin: Potkrepi srce svoje. I jedući zajedno zabaviše se dokle i dan naže.

⁹ Tada usta čovek da ide, on i inoča mu i momak; a tast njegov, otac mladičin, reče mu: Eto, dan je već nagao, več e je, prenoćite ovde; eto dockan je, prenoći ovde, i budi veseo, pa sutra uranite na put, i idi k svom šatoru.

¹⁰ Ali čovek ne hte noćiti; nego usta i podje; i dodje do Jevusa, a to je Jerus alim, i s njim

dva magarca natovarena i inoča njegova.

11 A kad behu blizu Jevusa, dan beše nagao vrlo, pa reče sluga gospodaru svom: Hajde brže da se svratimo u taj grad Jevus, i tu da noćimo.

12 A gospodar mu reče: Nećemo svrtati u tudj grad, koji nije sinova Izrailjevih, nego ćemo ići do Gavaje.

13 Još reče momku svom: Hajde brže da stignemo u koje od tih mesta i da noćimo u Gavaji ili u Rami.

14 I minuše onuda i otidoše; i sunce ih zadje blizu Gavaje Venijaminove.

15 I okretoše onamo da otidu i prenoće u Gavaji, i kad udje, sede na ulici gradskoj; i ne bi nikoga da ih primi u kuću da prenoće.

16 I gle, jedan starac vraćaše se s posla svog iz polja uveče, a beše iz gore Jefremove i življaše kao došljak u Gavaji; a ljudi onog mesta behu sinovi Venijaminovi.

17 I on podigavši oči svoje ugleda onog čoveka putnika na ulici gradskoj; i reče mu starac: Kuda ideš? I otkuda ideš?

18 A on mu odgovori: Idemo do Vitlejema Judinog do na kraj gore Jefremove; odande sam, pa sam išao do Vitlejema Judinog, a sada idem k domu Gospodnjem i nema nikoga da me primi u kuću.

19 A imamo i slame i piće za magarce svoje, i hleba i vina za se i za sluškinju tvoju i za momka koji je sa slugom tvojim imamo svega dosta.

20 A starac mu reče: Budi miran; šta ti god nedostaje, ja ću se starati za to; samo nemoj noćiti na ulici.

21 I uvede ga u svoju kuću, i položi magarcima; potom opraše noge, i jedoše i piše.

22 A kad se razveseliše, gle, ljudi onog grada, bezakonici, opkoliše kuću, i stadoše lupati u vrata, i rekoše starcu, gospodaru od kuće, govoreći: Izvedi tog čoveka što je ušao u tvoju kuću, da ga poznamo.

23 I izašav k njima onaj čovek, gospodar od kuće, reče im: Ne, braćo, ne činite zlo; kad je čovek ušao u moju kuću, ne činite to bezumlje.

24 Evo kći moja devojka i inoča njegova, njih ću vam izvesti, pa njih osramotite i činite s njima šta vam je volja, samo čoveku ovom ne činite to bezumlje.

25 Ali ga ne hteše poslušati oni ljudi; tada onaj čovek uze inoču svoju i izvede je napolje k njima, i oni je poznaše, i zlostaviše je celu noć do zore, i pustiše je kad zora zabele.

26 I došavši žena u zoru pade kod vrata od kuće onog čoveka gde beše gospodar njen, i leža dokle se ne rasvanu.

27 A gospodar njen usta ujutru, i kad otvori vrata i izadje da ide svojim putem, a to žena inoča njegova ležalaše na vratima kućnim, i ruke joj na pragu.

28 I reče joj: Ustani da idemo. Ali ne bi odgovora; tada je metnu na magarca, i ustavši čovek podje u mesto svoje,

29 I došav kući svojoj uze mač, i uze inoču svoju i iseče je s kostima na dvanaest komada i razasla u sve krajeve Izrailjeve.

30 I ko god vide govoraše: Nije se učinilo niti se videlo takvo šta otkad izidjoše sinovi Izrailjevi iz Misira do danas. Promislite o tom i većajte i govorite.

ПОГЛАВЉЕ 20

Tada izidjoše svi sinovi Izrailjevi, i sabra se sav narod jednodušno, od Dana do Virsaveje i do zemlje Galadove, ka Gospodu u Mispu.

² I glavari svega naroda, svih plemena Izrailjevih, dodjoše na zbor naroda Božjeg, četiri stotine hiljada ljudi pešaka koji mahahu mačem.

³ A sinovi Venijaminovi čuše da su sinovi Izrailjevi otišli u Mispu. Sinovi Izrailjevi rekoše: Kažite kako se dogodilo to zlo.

⁴ A Levit, muž ubijene žene odgovori i reče: Dodjoh s inočom svojom u Gavaju Venijaminovu da prenoćim.

⁵ A Gavajani ustaše na me, opkoliše me u kući noću, i hteše me ubiti; i inoču moju zlostaviše tako da umre.

⁶ Zato uzevši inoču svoju isekoh je na komade i razaslah je u sve krajeve nasljedstva Izrailjevog; jer učiniše grdilo i sramotu u Izrailju.

⁷ Eto, vi ste svi sinovi Izrailjevi; promislite i većajte.

⁸ A sav narod usta jednodušno i reče: Da ne idemo nijedan k šatoru svom, i ni jedan da se ne vraća kući svojoj.

⁹ Nego ovo da učinimo Gavaji: Da bacimo žreb za nju.

¹⁰ Da uzmemo po deset ljudi od stotine po svim plemenima Izrailjevim, i po stotinu od hiljade, i po hiljadu od deset hiljada, da donese hranu narodu, a on da ide da učini Gavaji Venijaminovoj kako je zaslužila grdilom koje je učinila Izrailju.

¹¹ I skupi se sav narod Izrailjev na onaj grad složivši se jednodušno.

¹² Tada poslaše plemena Izrailjeva ljude u sve porodice Venijaminove, i poručiše im: Kakvo se to zlo učini medju vama?

¹³ Sada dajte te bezakonike što su u Gavaji, da ih pogubimo i izvadimo zlo iz Izrailja. Ali ne hteše sinovi Venijaminovi poslušati braću svoju, sinove Izrailjeve.

¹⁴ Nego se skupiše sinovi Venijaminovi iz svojih mesta u Gavaju da izidju da se biju sa sinovima Izrailjevim.

¹⁵ I nabroja se u to vreme sinova Venijaminovih iz njihovih gradova dvadeset i šest hiljada ljudi koji mahahu mačem osim stanovnika gavajskih, kojih beše na broj sedam stotina ljudi odabranih.

¹⁶ U svem tom narodu beše sedam stotina ljudi odabranih, koji behu levaci, i svaki gadjaše kamenom iz pračke u dlaku ne promašujući.

¹⁷ A ljudi Izrailjaca nabroja se osim sinova Venijaminovih četiri stotine hiljada ljudi koji mahahu mačem, samih vojnika.

¹⁸ I ustavši otidoše k domu Boga Silnoga, i upitaše Boga i rekoše sinovi Izrailjevi: Ko će izmedju nas ići prvi u boj na sinove Venijaminove? A Gospod reče: Juda nek ide prvi.

¹⁹ Potom ustavši rano sinovi Izrailjevi stadoše u logor prema Gavaji.

²⁰ I izidjoše sinovi Izrailjevi u boj na sinove Venijaminove, i uvrstaše se sinovi Izrailjevi da udare na Gavaju.

²¹ A sinovi Venijaminovi izidjoše iz Gavaje, i povaljaše po zemlji izmedju Izrailjaca u onaj dan dvadeset i dve hiljade ljudi.

²² Ali se narod sinova Izrailjevih oslobodi, te se opet uvrstaše na istom mestu gde se behu uvrstali prvog dana.

²³ Jer sinovi Izrailjevi otidoše te plakaše pred Gospodom do večera, i upitaše Gospoda govoreći: Hoćemo li opet izaći u boj na sinove Venijamina brata svog? A Gospod im reče: Izidjite na njih.

²⁴ I izidjoše sinovi Izrailjevi na sinove Venijaminove drugi dan.

- 25** I sinovi Venijaminovi izidjoše pred njih iz Gavaje drugi dan; i povaljaše po zemlji izmedju sinova Izrailjevih opet osamnaest hiljada ljudi, koji svi mahahu mačem.
- 26** Tada svi sinovi Izrailjevi i sav narod izidjoše i dodjoše k domu Boga Silnoga, i plakaše i stajaše onde pred Gospodom, i postiše se onaj dan do večera, i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Gospodom.
- 27** Pa upitaše sinovi Izrailjevi Gospoda; jer onde beše kovčeg zaveta Božjeg u ono vreme;
- 28** I Fines sin Eleazara sina Aronovog stajaše pred njim u ono vreme. I rekoše: Hoćemo li opet izaći u boj na sinove Venijamina brata svog ili ćemo se okaniti? A Gospod im reče: Izidjite, jer ću ih sutra predati vama u ruke.
- 29** Tada namesti Izrailj zasede oko Gavaje.
- 30** I sinovi Izrailjevi izidjoše treći dan na sinove Venijaminove, i uvrstaše se prema Gavaji kao prvom i drugom.
- 31** A sinovi Venijaminovi izašavši pred narod odvojiše se od grada, i stadoše biti i seći narod kao prvom i drugom po putevima, od kojih jedan ide k domu Boga Silnoga a drugi u Gavaju, i po polju, i ubiše do trideset ljudi iz Izrailja.
- 32** I rekoše sinovi Venijaminovi: Padaju pred nama kao pre. A sinovi Izrailjevi rekoše: Da bežimo da ih otrgnemo od grada na puteve.
- 33** Tada svi sinovi Izrailjevi kretoše se sa svog mesta i uvrstaše se u Val-Tamaru; i zasede Izrailjeve iskočiše iz mesta svog, iz luka gavajskih.
- 34** I dodje na Gavaju deset hiljada ljudi izabranih iz svega Izrailja, i boj posta žešći, a oni ne opaziše da će ih zlo zadesiti.
- 35** I Gospod pobi Venijamina pred Izrailjem, i sinovi Izrailjevi pogubiše onaj dan od sinova Venijaminovih dvadeset i pet hiljada i sto ljudi, koji svi mačem mahahu.
- 36** I sinovi Venijaminovi videše da su nadbijeni: jer sinovi Izrailjevi uzmakoše ispred sinova Venijaminovih uzdajući se u zasede koje behu namestili kod Gavaje;
- 37** A oni što behu u zasedi navališe brže u Gavaju, i ušavši isekoše sve po gradu ostrim mačem.
- 38** A behu sinovi Izrailjevi ugovorili s onima u zasedi da za znak zapale vatru da se digne velik dim iz grada.
- 39** Tako sinovi Izrailjevi stadoše bežati iz boja, a sinovi Venijaminovi počеше ubijati, i isekoše do trideset ljudi izmedju sinova Izrailjevih govoreći: Doista padaju pred nama kao u predjašnjem boju.
- 40** Ali kad se plamen i dim kao stub diže iz grada, obazreše se sinovi Venijaminovi, i gle, oganj se iz grada dizaše do neba.
- 41** Tada se vratiše sinovi Izrailjevi, a sinovi Venijaminovi smetoše se videći da ih je zlo zadesilo;
- 42** I pobegoše ispred sinova Izrailjevih k pustinji; ali ih vojska gonjaše, i koji iz gradova izlažahu, biše ih medju sobom.
- 43** Tako opkoliše sinove Venijaminove, goniše ih, tlačiše ih od Menuje do Gavaje k istoku.
- 44** I pogibe sinova Venijaminovih osamnaest hiljada ljudi, samih junaka.
- 45** A onih što se okretoše i pobegoše u pustinju k steni Rimonu, napabirčiše ih po putevima pet hiljada ljudi, i teraše ih do Gidoma i pobiše ih dve hiljade ljudi.
- 46** I tako svega pogibe onaj dan sinova Venijaminovih dvadeset i pet hiljada ljudi koji mahahu mačem, sve samih junaka.
- 47** I beše šest stotina ljudi koji se okretoše i utekoše u pustinju k steni Rimonu, i ostaše na

steni Rimonu četiri meseca.

⁴⁸ Potom sinovi Izrailjevi vrativši se k sinovima Venijaminovim isekoše oštrim mačem i ljude po gradovima i stoku i šta se god nadje; i sve gradove koji ostaše popališe ognjem.

ПОГЛАВЉЕ 21

A sinovi Izrailjevi behu se zakleli u Mispi rekavši: Nijedan izmedju nas da ne da kćeri svoje za ženu sinu Venijaminovom.

² Zato otide narod k domu Božjem, i ostaše onde do večeri pred Bogom, i podigavši glas svoj plakaše vrlo,

³ I rekoše: Zašto se, Gospode Bože Izrailjev, dogodi ovo u Izrailju, danas da nestane jednog plemena iz Izrailja?

⁴ I sutra dan urani narod, i načini onde oltar, i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne.

⁵ Tada rekoše sinovi Izrailjevi: Ima li ko da nije došao na zbor iz svih plemena Izrailjevih ka Gospodu? Jer se behu teško zakleli za onog ko ne dodje u Mispu ka Gospodu rekavši: Da se pogubi.

⁶ Jer se sinovima Izrailjevim sažali za Venijaminom bratom njihovim, i rekoše: Danas se istrebi jedno pleme iz Izrailja.

⁷ Šta ćemo činiti s onima što su ostali da bi imali žene, kad se zaklesmo Gospodom da im ne damo kćeri svojih za žene?

⁸ Pa rekoše: Ima li ko iz plemena Izrailjevih da nije došao u Mispu ka Gospodu? I gle, ne beše došao na vojsku, na zbor, niko iz Javisa Galadovog.

⁹ Jer kad se narod prebroja, gle, ne beše onde nijednog od onih koji žive u Javisu Galadovom.

¹⁰ Zato posla zbor onamo dvanaest hiljada hrabrih ljudi, i zapovedi im govoreći: Idite i pobijte stanovnike u Javisu Galadovom oštrim mačem i žene i decu.

¹¹ Ovo ćete dakle učiniti: sve muškinje i sve ženskinje što je poznalo čoveka pobijte.

¹² I nadjoše medju stanovnicima Javisa Galadovog četiri stotine devojaka, koje ne behu poznale čoveka, i dovedoše ih u logor u Silom, koji je u zemlji hananskoj.

¹³ Tada posla sav zbor, te govoriše sinovima Venijaminovim koji behu u steni Rimonu, i objaviše im mir.

¹⁴ Tako se vratiše sinovi Venijaminovi u to vreme, i dadoše im žene koje ostaviše u životu izmedju žena iz Javisa Galadovog; ali ih ne beše dosta za njih.

¹⁵ A narodu beše žao Venijamina što Gospod okrnji plemena Izrailjeva.

¹⁶ Pa rekoše starešine od zbora: Šta ćemo činiti s ovima što su ostali da bi imali žene? Jer su izginule žene u plemenu Venijaminovom.

¹⁷ Potom rekoše: Nasledstvo Venijaminovo pripada onima što su ostali, da se ne bi zatrla pleme iz Izrailja.

¹⁸ A mi im ne možemo dati žena izmedju kćeri svojih; jer su se zakleli sinovi Izrailjevi rekavši: Da je proklet ko da ženu sinovima Venijaminovim.

¹⁹ Potom rekoše: Evo, godišnji je praznik Gospodnji u Silomu, koji je sa severa Vetilju, k istoku, na putu koji ide od Vetilja u Sihem, i s juga Levoni.

²⁰ I zapovediše sinovima Venijaminovim govoreći: Idite, i zasedite po vinogradima.

²¹ I pazite: Pa kad izidju kćeri silomske da igraju, izidjite iz vinograda i otmite svaki sebi ženu izmedju kćeri silomskih; i idite u zemlju Venijaminovu.

²² A kad dodju oci njihovi ili braća njihova k nama da se sude, mi ćemo im kazati: Smilujte

im se nas radi, jer u ovom ratu nismo zarobili žene za svakog njih; a vi im niste dali, i tako nećete biti krivi.

²³ Tada sinovi Venijaminovi učiniše tako, i dovedoše žene prema broju svom izmedju igračica koje oteše, i otišavši vratiše se na nasledstvo svoje, i sazidaše opet gradove i naseliše se u njima.

²⁴ I tako razidjoše se sinovi Izrailjevi odande u ono vreme svaki u svoje pleme i u porodicu svoju, i otidoše odande svaki na svoje nasledstvo.

²⁵ U ono vreme ne beše cara u Izrailju; svaki činjaše šta mu beše drago.

For other languages please go to **www.wordproject.org**